

Antich, pel lideratge social

Francesc Antich no solament serà elegit nou secretari general del PSIB-PSOE, i probablement sense oposició, sinó que l'equip socialista que dirigeix el govern i que controlarà el partit posa les bases perquè el president assumeixi el lideratge social del progressisme autòcton.

El cap de setmana del 23 i 24 de setembre es farà a Palma el congrés del PSIB-PSOE més tranquil – en un ambient més optimista – de tota la seva història. Efectivament, des dels temps llunyans de les primeres assemblees insulars per elegir compromissaris per al primer congrés federal (1976), passant pels vuit congressos balears següents, l'enfrontament i la divisió han estat la característica continuada del PSIB. Fins i tot en el darrer con-

grés (el vuitè, juliol del 1997) la divisió va ser, abans i després, un fet. Com és sabut, a darrera hora d'aquest congrés totes les famílies arribaren a un pacte de no-agressió que permeté d'elegir, amb més del 90% dels vots, Andreu Crespí secretari general de compromís. Això mateix o pitjor tornaria a passar en l'actual congrés, si no hagués canviat un fet essencial. Quin? Òbviament, que Francesc Antich és el president del govern balear.

Quan Antich, després del congrés del 1997, comença a moure's per aconseguir suports a la part forana de Mallorca per "atacar" la cúpula dirigent del PSIB i mirar de guanyar les primàries, ningú no donava un ral per ell. Amb poca gent (Damià Cànoves, actual director general de presidència i germà del també batle socialista, i "antichista", de Binissalem, Salvador; Antoni Garcias, actual conseller de Presidència i pocs més) desafià la cúpula orgànica. Es presentà a les primàries i, sorprenentment, guanyà. Però continuava mancat d'un suport ampli. La solitud d'Antich es palesà en l'obertura que féu el PSIB de la campanya electoral autonòmica del 1999: la presidenta del partit, i batlessa de Calvià, Margarita Nájera, no hi era, una més de tantes absències sorolloses. Ningú no creia que de veres qui havia estat batle d'Algaida, un petit poble del pla de Mallorca i un obscur conseller del Consell Insular de Mallorca (responsable d'una matèria tan poc lluida com les deixalles), pogués convertir-se en president de les Balears. Molts no s'ho creien i no pocs no ho volien. Tothom sabia que si Antich no aconseguia de batre el PP, faria el mateix camí que tots els seus antecessors derrotats pels conservadors: el de retirar-se. Però arribà i guanyà. Apostà al màxim, auspiciant que per primera vegada el PSOE no es presentàs amb les sigles pròpies a una circumscripció (Eivissa-Formentera), llançà el nou missatge autòcton ("hem de ser més PSIB que no PSOE"), connectà personalment i políticament amb l'adalil del federalisme, Pasqual Maragall..., i tot un conjunt d'iniciatives polítiques que caigueren molt malament en no pocs ambients del tradicionalisme socialista illenc. Noms importants del passat del PSIB (Fèlix Pons, Ramon Aguiló...) s'han allunyat tant d'Antich, que Aguiló, ex-batle socialista de Palma, ha arribat a dir que té un peu fora del PSOE". D'una altra banda, l'allunyament de Pons és tal que, a propòsit d'una crítica seva a la

ARXIU / JOAN CELIÀ

possible llei de Consells que auspiciava UM amb el suport d'Antich, aquest arribà a dir que era l'opinió "d'un ciutadà més" (recordem que Pons ha estat secretari general del PSOE-balear, candidat autonòmic el 1983, diputat, ministre i president de les Corts espanyoles). Però per aquest costat no hi haurà batalla. De cara al congrés només restava la incògnita de si la batlessa de Calvià i encara presidenta del partit, Margarita Nájera, voldria brega. Però Nájera, neo-jacobina confessa, que prestà suport a Josep Borrell (Antich en prestà a Almunia) i que desconfia profundament del federalisme d'Antich, sembla que s'integrarà a l'executiva com a simple vocal (segons les últimes filtracions, però s'ha de veure), i Antich i la seva gent controlaran absolutament el partit.

Per aconseguir-ho hauran hagut de pactar amb els fets insularistes, sempre presents, val a dir: els socialistes de Menorca i de les Pitiüses. Però si aquests suports no foren abundants a les primàries, de forma que sense la part forana de Mallorca segurament que Antich hauria perdut, ara

s'endevina que són monolítics. Igual que a Mallorca. Ningú no vol fer res, i gairebé ni dir-ho, que pugui posar en perill el lideratge institucional i orgànic d'Antich, en perfecta sintonia, a més, amb la direcció federal (de la qual és membre); no debades el president balear fou dels pocs que apostaren per Rodríguez Zapatero des de bell començament.

Però Antich i l'equip socialista que l'envolta no en tenen prou amb la presidència del govern ni amb el control previsiblement absolut del partit. Volen, també, convertir Antich en un líder social. És així que no perden ocasió de transmetre, discretament però efectiva, la imatge d'un home de contacte molt fàcil i natural amb la gent del carrer; que no prové de cap àmbit (professional, social...) elitista, i que tampoc no vol accedir-hi aprofitant el càrrec; que tant com pot va amb el seu "quatre llaunes" de sempre... És una imatge que té la millor virtut possible: que és real. Com va dir de si mateix en el discurs de presa de possessió, "sóc un home corrent, i ho continuaré essent". "L'home corrent", com ja l'anomenen no pocs periodis-

tes, és a punt de controlar el partit, tranquil·litza el govern (les disputes internes ja no sobreixen tant) i comença a crear-se la imatge social de líder.

En aquest sentit és prou significatiu el resultat essencial de l'enquesta encarregada per l'executiu balear mateix, que es va fer pública el dia 8 de setembre. La valoració i la confiança que els balears tenen en Antich és molt alta: el 73,8% dels enquestats hi tenen "prou" confiança o "molta". La valoració de la feina presidencial és, pel 43,9%, "bona" o "molt bona". I en una escala de 0 a 10, la puntuació mitjana que obté és de 5,74%, molt per sobre dels altres dirigents dels partits del Pacte de Progrés, que no superen el 5,2%, encara que per sota del ministre Jaume Matas (6,2%).

La conclusió òbvia de l'enquesta és, quant a lideratges polítics, que comença a estendre's la percepció social que n'hi ha dos de molt clars i antagònics: el del ministre conservador Jaume Matas i el del president progressista Francesc Antich.

Sorprenentment, Francesc Antich va guanyar les primàries del VIII Congrés del PSIB-PSOE. De llavors ençà, l'ara president ha afirmat el seu lideratge al si dels socialistes insulars.

Miquel Payeras